

Дејан Алексић

АЛИБИ

1.

Све ређе језиком нишаним пут звезда;
Сем једног, лош сам у свим занатима.
Кроз ум забриди ко хладан рез да
Промаја говора лупа вратима
Стиха који је изговорен;
И види се да рачуница проста је:
Изгубљено је квадратни корен
Из онога што недостаје.

2.

Празан лист хартије слепила врста је.
А треба некуд са свим тим збиром
Бестражја што изнутра не сустаје.
Пут не напавши, над папиром
Што зјапи својом белином, празан,
Славим ноћ као метафору капка.
Неук за улогу путоказа —
Хартијом кажипрст у месту тапка.

3.

Усне круна су еволуције
Говора што у шапат угања,
И пољубаца — кад говор на муци је.

И лук ребара, горак од лутања,
Под уснама се најлепше савије.
Још једна приде заслуга на листи:
У поезији поступак прави је —
За усну претходно се угристи.

4.

Није ствар у томе има ли се
Шта рећи, већ у сарадњи с неисказним.
Ведар на рачун ове премисе,
У сећањима обрем се празним
На реч понеку и стварност пре ње.
Тако се лица почивших опиру
Памћењу, правећи година трење —
Не веће од кретње пера по папиру.

5.

Чешкање често зна да одагна
Муке у клинчу са стиховима;
Руком се најпре поврне крагна,
Па врхом оловке, где свраба има,
Потисне нека метафора слаба.
На кожи остане траг мастила.
Трагање за местом новог свраба
Рачунам као вежбање стила.

6.

Залутам тако, речима гоњен,
У тужну антику осмехивања
Над самим собом. Гордост је мања
Са сваким новим смехом што до ње
Сеже оштрицом свог тамног еха.
И сваки оправдан стих у ствари је
Спој крхотина таквога смеха,
Напрелог попут древне грнчарије.

7.

На домашају све ми већ стоји;
Само још да се оловка крене
По окукама слова, кроз мрене
Речи кратковидих, говора који
У путире дланова млаких
Умор по умор претаче ми лице.
Заспим ли, сан ми прекину лаки
Благе авети ћирилице.

8.

На столу чаша воде. Мимо жеђи.
Тек да се каткад нађе на мети
Суви мрак уста на тананој међи
Између ћутње и гласа што прети.
(Праелементу треба дати ролу).
Притиснут челом на ова писмена,
Зев демијуршки имам на помолу —
Да устајалом мраку дође смена.

9.

Писати смешно и просто је.
Смисленије је тумачити жива
Места на кожи где постоје
Стари ожиљци, потут архива
Нежности клонуле на дугом путу.
Верни су, присни, и сврабом славе
Историју тела, утиснуту
У кожу као у архитраве.

10.

Глава од стихова зна да клоне.
Најрадије би у себе пала
Давећи лица и небосклоне.
Кад зев се продужи иза вокала
И скрене поглед ка прозорима —
Награда већа од сваке то ми је.
Образ и длан су одлична рима
По законима анатомије.

11.

Бити *йу* и *шај*, увучен у злочин
Лепоте потрошене на сугласнике,
Без много смерања, сна и вике;
И мирне душе потом на почин
Отићи, правдолик пред новим даном.
Не знам ко суди и то да ли би
Уздах над хартијом погужваном
Могоо вредети као алиби.